

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie ze skargi H. U.

na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w [...]

w sprawie V ACz [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 lutego 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

H.U. wniósł do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, domagając się w niej stwierdzenia przewlekłości postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w [...] pod sygnaturą akt V ACz [...], przyznania od Skarbu Państwa sumy pieniężnej w wysokości 20.000 złotych oraz zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi jej autor wyjaśnił, że postępowanie, którego dotyczy niniejsza skarga, zostało zainicjowane protestem złożonym przez skarżącego w dniu 13 lipca 2012 r. w trybie ustawy z dnia 15 września 2000 r. o referendum lokalnym (Dz.U. Nr 88, poz. 985 ze zm.) do Sądu Okręgowego w S. (sygn. akt: I Ns [...]), rozpatrywanym następnie przez Sąd Apelacyjny w [...] (sygn. akt: V ACz [...]).

W toku wymienionego postępowania, skarżący w dniu 20 lipca 2012 r. złożył wniosek o wyłączenie od orzekania w sprawie oznaczonej sygnaturą I Ns [...], toczącej się przed Sądem Okręgowym w S., 3 sędziów Sądu Okręgowego. Postanowieniem z dnia 26 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w S. oddalił wniosek, w związku z czym skarżący w dniu 6 sierpnia 2012 r. wniósł zażalenie na to postanowienie. Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z dnia 18 października 2012 r., wydanym w sprawie V ACz [...], oddalił z kolei zażalenie skarżącego.

W dniu 1 listopada 2012 r. (data wpływu do Sądu: 6 listopada 2012 r.) skarżący wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 października 2012 r., wnosząc jednocześnie o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu. W dniu 26 listopada 2012 r., Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił jednak wnioski skarżącego o zwolnienie go od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu oraz odrzucił wymienioną skargę. Postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 listopada 2012 r. nie zawierały uzasadnienia.

W dniu 10 grudnia 2012 r. skarżący wniósł zażalenie na te postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 listopada 2012 r., wnosząc ponownie o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu oraz sporządzenie i doręczenie uzasadnień tych postanowień. W dniu 16 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił zażalenie i wnioski skarżącego z dnia 10 grudnia 2012 r. Postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 stycznia 2013 r. również nie zawierały uzasadnienia.

W dalszym toku postępowania, skarżący złożył jeszcze 5 zażaleń wraz z wnioskami o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu, które były kolejno odrzucane przez Sąd Apelacyjny.

Skarżący podkreślił, iż istotne jest, że w dniu 30 września 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] przesłał do niego swoje postanowienie z dnia 26 listopada 2012 r., na mocy którego Sąd ten odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 18 października 2012 r. Postanowienie to zostało doręczone wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o prawie do jego zaskarżenia.

W dniu 10 października 2013 r. skarżący wniósł o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Wniosek skarżącego z dnia 10 października 2013 r. został uwzględniony przez Sąd Apelacyjny na mocy postanowienia z dnia 25 października 2013 r.

Skarżący stwierdził, że postępowanie jest nadal w toku, w szczególności przysługuje mu zażalenie na postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 listopada 2012 r. W ocenie skarżącego, postępowanie w tej sprawie, wskutek bezczynności sądu, trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. w niniejszej sprawie doszło do przewlekłości postępowania w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy.

Skarżący zwrócił ponadto uwagę, że postępowanie, którego dotyczy niniejsza skarga, trwa już przeszło rok. Postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 listopada 2012 r., na mocy którego Sąd odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia z dnia 18 października 2012 r., zostało doręczone skarżącemu wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o prawie do zaskarżenia dopiero po upływie niemal roku od jego wydania (pismo przewodnie Sądu Apelacyjnego jest datowane na dzień 30 września 2013 r.). Uprzednio Sąd Apelacyjny odmawiał natomiast prawa do uzasadnienia tego postanowienia oraz prawa do jego zaskarżenia. Sąd Apelacyjny w [...] wielokrotnie odmawiał też w niniejszej sprawie zwolnienia skarżącego od kosztów sądowych i ustanowienia dla niego pełnomocnika z urzędu. Jest to o tyle niezrozumiałe, że postanowieniem z dnia 25 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] uwzględnił jeden z wniosków skarżącego i w zakresie wskazanym w tym postanowieniu ustanowił dla niego pełnomocnika z urzędu oraz zwolnił go od kosztów sądowych.

Zdaniem H. U., przewlekłość opisanego w niniejszej skardze postępowania miała i ma nadal negatywny wpływ na sprawność przebiegu całego postępowania w sprawie protestu złożonego przez skarżącego w dniu 13 lipca 2012 r. w trybie ustawy z dnia 15 września 2000 r. o referendum lokalnym do Sądu Okręgowego w S., rozpatrywanego następnie przez Sąd Apelacyjny w [...]. Należy także zwrócić uwagę, że do przewlekłości postępowania doszło już na etapie rozpatrywania zażalenia H. U. z dnia 6 lipca 2012 r., skierowanego do Sądu Apelacyjnego w [...],

którego przedmiotem było postanowienie Sądu Okręgowego w S. (sygn. akt I Ns [...]), oddalające wniosek złożony w trybie art. 35 ustawy z dnia 15 września 2000 r. o referendum lokalnym.

Reprezentujący Skarb Państwa Prezes Sądu Apelacyjnego w [...] w pisemnej odpowiedzi na skargę zgłosił swój udział w sprawie oraz wniósł o oddalenie skargi.

Uzasadniając swoje stanowisko, Prezes Sądu uzupełnił wywody skarżącego o informację, że w dniu 5 grudnia 2013 r. do Sądu Apelacyjnego w [...] wpłynęło zażalenie H. U. na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 listopada 2012 r., V ACz [...], odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...].

Zdaniem Prezesa Sądu Apelacyjnego, tok postępowania przed Sądem Apelacyjnym w [...] przeczy tezie skarżącego o przewlekłości postępowania przed tym Sądem. Czynności Sądu Apelacyjnego w [...] w sprawie, której dotyczy skarga, były bowiem podejmowane szybko i sprawnie. Opóźnienie dotyczy jedynie sporządzenia oraz doręczenia skarżącemu uzasadnienia postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 listopada 2012 r., odrzucającego skargę H. U. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże okoliczność ta nie może uzasadniać uwzględnienia skargi na przewlekłość postępowania, gdyż skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dotyczyła postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 października 2012 r., V ACz [...], którym oddalono zażalenie H. U. na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 lipca 2012 r., I Ns [...], oddalające jego wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Okręgowego w S. od rozpoznania sprawy.

Prezes Sądu Apelacyjnego w [...] zwrócił również uwagę, że skoro zgodnie z art. 424¹ k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem jedynie prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji, względnie wyroku sądu pierwszej instancji kończących postępowanie w sprawie, a w postępowaniu nieprocesowym, zgodnie z art. 519¹ k.p.c., prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej lub pierwszej instancji kończącego postępowanie w sprawie, to skargę odrzuconą postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 listopada 2012 r.

ocenić należy jako niedopuszczalną. Skarga ta nie dotyczy bowiem prawomocnego orzeczenia, o którym mowa wyżej, kończącego postępowanie w sprawie, lecz postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] kończącego jedynie postępowanie incydentalne w przedmiocie wyłączenia sędziów Sądu Okręgowego w S. (por. art. 394 § 1 pkt 10 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.). Z uwagi na niedopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem takiego orzeczenia, Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosków H. U. o zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie pełnomocnika zgłoszonych w postępowaniu zainicjowanym niedopuszczalną skargą, a następnie z uwagi na jej wniesienie osobiście przez skarżącego, bez udziału profesjonalnego pełnomocnika, skargę tę odrzucił.

Tym samym, skoro skarga na przewlekłość postępowania dotyczy postępowania zainicjowanego niedopuszczalną skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, opóźnienie jednej z czynności Sądu w postępowaniu z takiej skargi nie może uzasadniać stwierdzenia przewlekłości postępowania oraz przyznania z tego tytułu żądanej w skardze sumy pieniężnej.

Prezes Sądu Apelacyjnego podkreślił też, że wbrew stanowisku skarżącego, wywodzona przez niego przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w [...] w postępowaniu wywołanym niedopuszczalną i osobiście wniesioną skargą z dnia 1 listopada 2012 r. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia, pozostaje bez wpływu na przebieg sprawy w jej głównym nurcie, tj. sprawy z protestu wyborczego.

Sprawa I Ns [...] Sądu Okręgowego w S. została bowiem prawomocnie zakończona, ponieważ Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z dnia 9 września 2013 r., V ACz [...] oddalił zażalenie wnioskodawców na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 29 kwietnia 2013 r., I Ns [...] oddalające protest. Twierdzenie zatem skarżącego tej treści, że: „przewlekłość opisanego w niniejszej skardze postępowania miała i ma nadal negatywny wpływ na sprawność przebiegu całego postępowania w sprawie protestu złożonego w dniu 13 lipca 2012 r....” - pozbawione jest jakichkolwiek podstaw. Przeciwnie, wobec sprawnie podejmowanych przez sądy obu instancji czynności procesowych, mimo licznych wniosków wnioskodawcy podlegających rozpoznaniu, sprawa z protestu z dnia

13 lipca 2012 r. została bez zbędnej zwłoki zakończona. Zapadło orzeczenie rozstrzygające istotę sprawy.

Nadto, zdaniem Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...], niezrozumiałe jest, zawarte na 4 stronie skargi, twierdzenie skarżącego, że „do przewlekłości postępowania doszło już na etapie rozpatrywania zażalenia skarżącego H. U. z dnia 6 lipca 2012 r.”, a więc wniesionego przed protestem wyborczym z 13 lipca 2012 r. i w innej sprawie, a mianowicie w sprawie o sygnaturze I Ns [...] Sądu Okręgowego w S..

Nie wydaje się też uzasadnione przyjęcie, aby ustawa o skardze na przewlekłość postępowania, przewidująca wnoszenie takiej skargi w celu ochrony prawa do rozpoznania sprawy (art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179 poz. 1843 ze zm.), miała służyć również ochronie prawa do rozpoznania wnoszonych przez strony, niedopuszczalnych środków zaskarżenia (np. zażaleń, apelacji), czy też - jak w niniejszym przypadku - niedopuszczalnej, w świetle przepisów procedury cywilnej, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem incydentalnego postanowienia Sądu drugiej instancji, niekończącego postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.), ustawa ta reguluje zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze. W myśl ust. 2 tego artykułu przepisy ustawy stosuje się odpowiednio, gdy na skutek działania lub bezczynności sądu albo komornika sądowego doszło do naruszenia prawa strony do przeprowadzenia i

zakończenia bez nieuzasadnionej zwłoki sprawy egzekucyjnej lub innej sprawy dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Stosownie do art. 2 powołanej ustawy, strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (ust. 1), przy czym dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty (ust. 2).

Oznacza to, iż celem powyższej skargi jest przeciwdziałanie trwającej przewlekłości, zaś jej funkcją przede wszystkim wymuszenie nadania sprawie odpowiedniego, sprawnego biegu procesowego. Służy temu zarówno samo stwierdzenie wystąpienia przewlekłości w postępowaniu (art. 12 ust. 2 ustawy), jak i możliwość zalecenia podjęcia przez sąd rozpoznający sprawę co do istoty odpowiednich czynności w wyznaczonym terminie (art. 12 ust. 3 ustawy). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04 (OSNP 2005 nr 5, poz. 71), postępowanie ze skargi na przewlekłość nie jest samodzielным postępowaniem zmierzającym do stwierdzenia przewlekłości i ewentualnie zasądzenia z tego tytułu odpowiedniego odszkodowania (zadośćuczynienia). W uchwale tej Sąd Najwyższy podzielił równocześnie pogląd, że celem tego postępowania jest przeciwdziałanie przewlekłości postępowania w trakcie jego trwania i ewentualne przyznanie „odpowiedniej sumy pieniężnej” jako wstępnej (tymczasowej) rekompensaty. Podobnie wywiedziono w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2005 r., III SPP 120/05 (OSNP 2006 nr 5-6, poz. 102), dodając tam, że omawiana skarga stanowi doraźną interwencję przeciwdziałającą trwającej przewlekłości postępowania. Sąd Najwyższy podkreślał również, że publicznoprawnym celem ustawy jest stworzenie realnego i skutecznego środka zapobiegającego przewlekłości postępowania, czyli takiego środka, którego funkcją jest przede wszystkim wymuszanie nadania sprawie odpowiedniego, sprawnego biegu, a więc „stworzenie mechanizmu prawnego wymuszającego rozpoznanie sprawy przez

sąd” (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2005 r., III SPP 113/04, OSNP 2005 nr 9, poz. 134 i uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2005 r., III SPP 115/04, OSNP 2005 nr 9, poz. 135). Wskazywany jednolicie w orzecznictwie cel powyższej ustawy nie może więc zostać zrealizowany w sytuacji, kiedy postępowanie zostało prawomocnie zakończone.

Wypada również dodać, iż z treści art. 5 ust. 1 powołanej wyżej ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. wynika, że skargę o stwierdzenie, iż w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się do sądu w toku postępowania w sprawie, zaś zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy sądem właściwym do rozpoznania skargi jest sąd przełożony nad sądem, przed którym toczy się postępowanie. Niewątpliwie w powołanych przepisach chodzi o etap postępowania przed tym sądem, przed którym to postępowanie nadal się toczy, czyli nie zostało jeszcze zakończone (zamknięte) w wyniku wydania stosownych orzeczeń. Wniesienie skargi na przewlekłość postępowania ma bowiem w istocie służyć dyscyplinowaniu czynności podejmowanych na danym etapie toczącego się jeszcze postępowania w określonej sprawie (por. również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2005 r., III SPP 19/05 - OSNP nr 17, poz. 277). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 lipca 2005 r., III SPP 127/05 (PiZS 2005 nr 11, s. 25), dodając że skarga na przewlekłość postępowania może być wniesiona jedynie do jego prawomocnego zakończenia oraz że skarga wniesiona po prawomocnym zakończeniu postępowania co do istoty sprawy jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu. Także w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2006 r., III SPP 162/05 (LEX nr 439157), Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że skoro sprawa została prawomocnie zakończona, zaś skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki została złożona po prawomocnym zakończeniu postępowania, przeto okoliczność ta powoduje niedopuszczalność skargi z uwagi na wniesienie jej po upływie przepisanej terminu i stanowi przesłankę odrzucenia skargi (art. 370 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zdanie 1 k.p.c. i w związku z art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2 ustawy z 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki). Pogląd ten podzielono w postanowieniu z dnia 16 czerwca 2005 r., SPK 12/05,

(LEX nr 567515), w uzasadnieniu którego wywiedziono ponadto, że zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 ustawy, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga ta dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. W przypadku, gdy postępowanie zostało prawomocnie zakończone przed wniesieniem skargi, to oczywistym jest, że nie może być ona rozpoznana merytorycznie. Granicę czasową dla skargi na przewlekłość postępowania stanowi bowiem prawomocne zakończenie sprawy. Wniesienie jej po tym terminie powoduje, że nie ma przedmiotu szczególnego postępowania ze skargi.

Podkreślenia wymaga też fakt, że unormowania ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki stanowią realizację przepisu art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r., podpisanej przez Polskę w dniu 26 listopada 1991 r. i ratyfikowanej w dniu 19 listopada 1992 r. (Dz.U. Nr 85, poz. 427), przyznającego każdemu prawo do rzetelnego i publicznego rozpoznania jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły sąd ustanowiony ustawą, przy rozstrzyganiu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym albo o zasadności każdego oskarżenia w wytaczanej przeciwko niemu sprawie karnej, a także art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, który stanowi, iż każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W orzecnictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka ugruntował się przy tym pogląd, iż przepis art. 6 Konwencji ma zastosowanie tylko wtedy, gdy rezultat postępowania ma bezpośrednio rozstrzygające (*directly decisive*) znaczenie dla praw i obowiązków skarżącego o charakterze cywilnym (zob. m.in. wyrok ETPCz z dnia 16 lipca 1971 r. w sprawie Ringeisen przeciwko Austrii). Postępowanie musi być bezpośrednio rozstrzygające, co oznacza, że nie jest wystarczający luźny (*tenuous connection*) związek lub odległe i przypadkowe (*remote consequences*) skutki (zob. wyrok ETPCz z dnia 23 czerwca 1981 r. w sprawie Le Compte, Van Leuven i De Meyere przeciwko Belgii). Wymaganie to jest spełnione, gdy orzekanie o prawach i

obowiązkach o charakterze cywilnoprawnym jest pierwotnym i zasadniczym celem postępowania.

Przenosząc przedstawione wyżej rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd Najwyższy przede wszystkim zauważa, iż inicjująca ją skarga wnioskodawcy z całą pewnością nie dotyczy przewlekłości postępowania w jego głównym nurcie, to jest postępowania zainicjowanego protestem wyborczym prowadzonego przez Sąd Okręgowy w S. pod sygnaturą I Ns [...], gdyż postępowanie to, jak wyjaśnił Prezes Sądu Apelacyjnego w [...] w odpowiedzi na skargę i jak wynika z dokumentów zawartych w aktach sprawy, jeszcze przed wniesieniem przedmiotowej skargi zostało prawomocnie zakończone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 września 2013 r., V ACz [...]. Postanowieniem tym Sąd Apelacyjny oddalił bowiem zażalenie wnioskodawców na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 29 kwietnia 2013 r., I Ns [...], oddalające protest wyborczy.

Przedmiotowa skarga dotyczy natomiast postępowania wywołanego wnioskiem skarżącego o wyłączenie sędziów Sądu Okręgowego w S. od rozpoznania sprawy I Ns [...], czyli postępowania wypadkowego (incydentalnego) w stosunku do postępowania mającego na celu rozstrzygnięcie sprawy. Skarżący dostrzega przy tym przewlekłość postępowania tam, gdzie chodzi o nadanie biegu jego skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 października 2012 r., V Acz [...], którym oddalono zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 lipca 2012 r., I Ns [...], oddalające wniosek H. U. o wyłączenie sędziów Sądu Okręgowego w S. od rozpoznania sprawy.

Abstrahując zatem od tego, iż z przyczyn, o których wcześniej była mowa, nie jest to postępowanie, którego rezultat miałby bezpośrednio rozstrzygające znaczenie dla praw i obowiązków skarżącego o charakterze cywilnym, gdyż te zostały już prawomocnie rozstrzygnięte we wcześniejszym orzeczeniu (z dnia 9 września 2013 r.), lecz postępowanie o charakterze incydentalnym (wypadkowym) w odniesieniu do tamtego postępowania, należy zauważyć, że i to postępowanie zostało już zakończone niezaskarżalnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 9 września 2013 r., zanim jeszcze wniesiono ocenianą obecnie skargę. Z tego

powodu skarga wnioskodawcy nie może być więc uznana za wniesioną „w toku postępowania”, jak tego wymaga omawiany wcześniej art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. Dlatego też należy uznać, że przedmiotowa skarga jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu na mocy art. 370 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. oraz art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.).

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na wymienionych wcześniej przepisach, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

aw